զիս բամբասեցին իբրեւ մատնիչ հայրենեաց, զիս երկրորդ Վասակ մը, Մերուժան մը համարեցին. եղաւ վայրկեան մը, որ ես նաեւ իմ վրաս կ'ասկածեցայ, բայց խղճմտանքս հիմա հանդարտ է, Գուրգէն: Վասնզի վայրկեան մը եղաւ, որ ես Բուղայի վստահութիւնն ունենալու համար իբրեւ առաջնորդ իրեն ծառայեցի, բայց ոչ երբեք իր չգիտցածը եւ յայտնի ճշմարտութենեն աւելի բան մը իրեն իմացուցի: Ինք Ծանարաց դէմ պատերազմելու կամք չունէր, ես առանց երեւելու զինք այդ պատերազմին մղեցի, ուր իւր զօրաց քառորդ մասեն աւելին ոչնչացաւ: Եւ Աղուանից Եսայի Ապումուսէին գաղտնի քաջալերութիւն եւ դրամական օգնութիւն հասցնող դարձեալ ես եղայ: Եւ այդ պատերազմը նոյնչափ վնասակար եղաւ իրեն որչափ կորստական եղած էր Ծանարաց պատերազմը: Մի՛ կարծէր թէ այս խօսքերը յայտնելով ինքզինքս գովելու դիտաւորութիւն ունիմ, այլ խեղճ հայրենեաց վիճակին մէջ՝ գոնէ արժանաւոր անձանց առաջ ինքզինքս արդարացնել կ'ուզեմ. վասնզի սրտիս վրայ ծանր է այդ մարդուն յանդիմանութիւնը, որ մեր ժամանակի հայոց մէջ առաջին կը համարիմ ես իր անշահասիրութեան՝ իր քաջութեան եւ հեռատեսութեան համար, որ մարտիրոսական մահուամբ այդ կեանքը պսակեց: Հիմա՝ այսօր եթէ ինք ողջ լինէր, երբ Բուղայի զօրքը կիսուակես ջարդուեցան, ես իր խորհրդոց կը հետեւէի եւ դիմակը վար առնելով ապստամբութեան դրօշը կը վերցնէի. բայց այդ աննման Յովնանը չի կայ. երկնքեն մեր վրայ կը ծիծաղի: Սակայն պէտք է ջանալ ի գործ դնել ինչ որ ինք կը մտածէր. եթէ դու հիմա կարէնաս Վասպուրականը նուաճել՝ քսան-երեսոմն հազարի խումը մը կազմել, եթէ կարէնաս տասը հազար մը գոնէ սասնցի իջեցնել իրենց լեռներէն, ապահով եղիր թէ նոյնչափ մ’էլ ես կը հոգամ իմ Մոկաց եւ Շիրակայ երկրեն. եւ կաթողիկոսն ու եկեղեցական ղասն ոտք հանելով կսկսինք սրբազան պատերազմը եւ Յովնանու փափագը կը կատարենք: Քե՛զ տեսնեմ, գնա՛, աստուած հետդ լինի՛, սուրդ հատու լինի՛:

— Ուրիշ յանձնարարութիւն չունի՞ս ինձ ընելու, Հայոց Սպարապետ: